

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes egentlig, at hr. Jann Sjursen prøver på at opfinde nogle urimeligheder, for jeg synes, vi er meget enige. Når jeg i dag synes, det er vigtigt, at der er et bredt flertal, er det jo, fordi Danmark her har en enestående mulighed, fordi vi netop har formandskabet i EU i andet halvår, plus det faktum, at vi har at gøre med noget, der kan bruges til noget, altså en afbalanceret kurs.

Problemet i 2000 med den vedtagelse, som den daværende regering fremsatte, var jo – og det var vi jo enige om i Kristeligt Folkeparti og Dansk Folkeparti – at den var så ensidig, så derfor var den umulig at redde og få et bredt flertal for.

Kl. 14.25

I øvrigt var der ikke nogen forhandlinger, der var ikke nogen samtaler omkring det. Det var bare noget – sådan som vi opfattede det i hvert fald – der blev fremsat, og så havde man nærmest efter krav fra SF og Enhedslisten taget det ting med, som de gerne ville have.

Så det var det, der var hovedproblemet i det, og det bringer mig over til det, som hr. Keld Albrechtsen siger. Der er jeg så enig med hr. Jann Sjursen i, at problemet her jo netop er, at der i den vedtagelse fra SF og Enhedslisten ikke er taget hensyn til Israels sikkerhed. Det nævnes der ikke noget om nogen steder. Der nævnes ikke nogen steder, at man vil gribe ind over for »Karine A«, altså terrorskibet med massevis af potentielle terrorbomber undervejs til selvstyreområdet, som vel ikke skal bruges til andet, end at man skal lave nye selvmordsbomber mod Israel. Det nævnes der ikke et ord om. Det er jo det, der har været problemet hele tiden, og som igen er problemet.

Faktisk står der i det forslag til vedtagelse, som regeringen og Dansk Folkeparti støtter, også Socialdemokratiet og De Radikale, klare kritiske ord til Israel: Man skal indstille likvideringerne, man skal trække sine militære styrker tilbage, man skal ophæve lukningerne.

Omvendt er der i Enhedslistens forslag ikke et ord med tilsvarende modsat fortegn om palæstinensersiden. Det er det, der er problemet, den ensidighed, som var der tidligere, og som nu er hos SF og Enhedslisten.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Gitte Seeberg som ordfører.

Gitte Seeberg (KF):

Den tragiske konflikt i Mellemøsten har ofte været genstand for debatter her i salen, og det bliver næppe sidste gang, det sker. For umiddelbart er der desværre ikke nogen løsning i udsigt.

Jeg takker for udenrigsministerens redegørelse for regeringens planer. Det Konservative Folkeparti hilser med tilfredshed den balance og den præcisering af den danske holdning, der er blevet udtrykt her i udenrigsministerens tale.

Siden de intense fredsdøftelser i Camp David i sommeren 2000 mellem USA, Israel og PLO har udviklingen taget en markant negativ drejning. Den palæstinensiske intifada og de israelske reaktioner er et tydeligt bevis på, hvor fastlåst konflikten er.

Men det behøver ikke at betyde, at der ikke kan være håb forude. Forudsætningen er, at begge parter udviser vilje til at nå frem til en forhandlingsløsning, for det er den eneste vej frem. Der er ingen militær løsning på konflikten, og det ved de implicerede parter, selv om man indimellem godt kunne få det modsatte indtryk.

En varig og holdbar løsning forudsætter, at både Israel og palæstinenserne sikres retten til at leve i fred og sikkerhed uden daglige trusler om terroraktioner og militære indgreb.

Jeg hilser med tilfredshed, at den nye regering vil gøre et aktivt stykke arbejde for at fremme fredsprocessen. Skiftende EU-formandskaber har i en årrække haft fredsprocessen på dagsordenen. Det er den stadig, men en fornem ambition for et dansk formandskab kunne være at gøre en forskel her. Planen om en særlig konference på Louisiana her i foråret forud for formandskabsperioden kan være et godt udgangspunkt.

Skal vi nå videre i den kvæstede fredsproces, stiller det selvfølgelig et krav til alle parter i konflikten. De mange palæstinensiske terrorangreb må uden tøven bringes til ophør, og det samme må de militære operationer i selvstyreområderne.

Det rækker ikke med ord og løfter. Der må konkret handling til. Selv om det er tydeligt, at PLO-lederens autoritet ikke er lige stor hos alle palæstinensiske grupper, må han gøre alt, hvad han og den palæstinensiske myndighed formår, for at slå ned på de mange terroraktioner og bringe de skyldige for retten.

Men så må PLO-lederen også gives mulighed for at kunne agere i forhold til selvstyreområderne. Hans såkaldte husarrest i Ramallah giver ham i nogen udstrækning udadtil et unødven-